

de retoriske udfoldelsesmuligheder for at benytte flest mulige af det danske sprogs nuancer. Baggrunden for bestemmelsen er formentlig alene at beskytte ømskindethed hos medlemmerne. Noget sådant er imidlertid utidigt for folkevalgte, som må være anderledes hårdhuedede. Ydermere er det af det onde med restriktioner, der hæmmer og forkrymper talere, som måske er nervøse i forvejen. At det er en umulig tanke at opretholde § 26 som nu formuleret, ses også af, at der hver eneste folketingsdag om medlemmer bruges ordet »forslagsstilleren«. I det hele kan medlemmerne være i så mange konkrete situationer, at det er alt for kunstigt ved en generel regel, der skal dække alle typer af debatter, at have en bestemmelse som den i § 26 omhandlede.

98) Efter nr. 13 indsættes som nyt nummer:

»**096.** I § 26, 2. pkt., udgår ordene »uden titel«.

Til nr. 98

I en velformet talesekvens vil ofte indgå, at mod- eller medparter omtales ved deres erhverv. Ingen skulle skamme sig over at få nævnt, hvad hans profession er. Vil man dermed for eksempel spytte og trampe på en fodermester eller anden ikke-akademiker, falder det såmænd blot tilbage på den finkulturelle snobtaler selv.

99) Efter nr. 14 indsættes som nyt nummer:

»**097.** § 29, stk. 2, udgår.«

Til nr. 99

Et folketingsmedlem må have den mest vidtgående ytringsfrihed fra folketingets talerstol og skal ikke affinde sig med, at formanden – der måske er hans politiske modstander – fratager ham ordet, fordi formanden finder, at medlemmets ubehagelige samfundskritik af formandens parti må kaldes »utilbørlig«. Helt tosset er det, at flertallet derefter ifølge gældende forretningsorden i indtil 14 mødedage kan udelukke medlemmet fra folketinget og dets udvalg.

100) Efter nr. 14 indsættes som nyt nummer:

»**098.** Til § 31 føjes:

»Stk. 2. Når den i stk. 1 nævnte forholdsregel er vedtaget, skal hvert parti have adgang til at få ordet mindst to gange à 5 minutter, før forhandlingen slutes.«

Til nr. 100

Det er uhyre vigtigt, at alle synspunkter på en given sag er fremført og kommet i Folketingsstidende, før forhandlingerne slutes. Det skal dog ikke ganske afvises, at der er behov for et filibusterværn ud over taletidsbegrænsningen. For at dette ikke misbruges i en følelsesstemning, må der være adgang til at revidere standpunkterne og eventuelt fremføre argumenter for, at beslutningen om at afslutte forhandlingen skal omstødes.

101) Efter nr. 14 indsættes som nyt nummer:

»**099.** § 33, stk. 2, udgår.«

Til nr. 101

Også folketingsflertallet må have fortrydelse. Det rigtige er, at den endelige beslutning bliver, som flertallet ønsker den – også selv om de, der skifter fra oprindeligt flertal til oprindeligt mindretal, derved i nogle mindre kløgtige menneskers øjne taber ansigt.

102) Efter nr. 14 indsættes som nyt nummer:

»**0100.** Til § 34 føjes som nyt punktum:

»Afstemning skal under alle omstændigheder ske om et fremsat forslag, hvorom et medlem ved forhandlingens afslutning ønsker afstemning.«

Til nr. 102

Det er en central beføjelse for den, der er valgt som medlem af landets øverste forsamling, at kunne kræve at få de andre medlemmers tilkendegivelse i afstemningsform af forslag, han ønsker afgjort af folketinget. Kun derved sikres, at folketingsvælgerne ved det følgende valg kan opnå fuldt tilstrækkelig oplysning om de forskellige medlemmers synspunkter. Det er fra demokratiets synspunkt aldeles uacceptabelt med krumspring